

Dels aplaudiments a la demagògia

Alguns creïem que l'enorme sotrac emocional, social i econòmic de la pandèmia havia de donar lloc, un cop passada, a una serena reflexió a tots els nivells sobre els resultats objectius d'unes mesures gravíssimes de limitació de les llibertats, impensables *a priori* en el món actual.

Els ciutadans vam obeir resignadament les enormes restriccions que els estats a diferents nivells ens van obligar a acceptar amb la convicció que eren necessàries per contenir els efectes d'un virus pandèmic d'alta intensitat de transmissió i conseqüències greus en la morbiditat humana, i que va tensar fins a l'extenuació els professionals de la salut.

Resulta molt difícil d'entendre que no sigui fins ara, després de tres anys de l'inici de la catàstrofe, i quan la situació epidèmica està controlada a pràcticament tot el món, doncs, una prioritat per als diferents governs i institucions en què vam dipositar la nostra confiança.

No es coneix públicament que ni l'OMS, ni la Unió Europea ni els governs d'Espanya o Catalunya estiguin analitzant en clau cost-benefici les evidències empíriques ja contrastables

amb la voluntat d'apropar-nos una molt necessària anàlisi de la bondat, o no, d'unes mesures ben intencionades però de les quals s'han derivat costos descomunals.

Dins d'aquest estrès global, les tensions que han hagut de suportar els professionals sanitaris de tot el món han estat especialment nocives per a tots aquells que, en els moments àlgids de la pandèmia, homenatjàvem cada dia.

Passar de l'aplaudiment a l'aparent indiferència, quan les conseqüències perjudicials per a ells són encara molt presents, està provocant una indignació més que comprensible.

Hem d'analitzar la situació i trobar solucions a les conseqüències encara vives de la pandèmia i a un malestar crònic en les professions sanitàries, principalment els metges, que ja arrossegàvem de fa molt de temps, i al qual se suma ara un desequilibri accentuat entre l'oferta i la demanda de professionals especialistes d'algunes branques.

Però en un entorn de demanda lògica de solucions a problemes reals, és vital no deixar-se contaminar per l'evident demagògia que fan alguns

partits i organitzacions que, malauradament, estan utilitzant aquesta indignació sensata amb intenció d'obtenir guanys per als seus objectius, i no pas en benefici dels professionals sanitaris i de la població en general.

Assenyalar el vell espantall d'una inexistent privatització com a causa dels problemes és una tosca manipulació insostenible des de qualsevol anàlisi objectiva.

Hem de conèixer fins a quin punt la resposta dels estats a la pandèmia ha estat adequada quant a l'obligació clara que tenen de protegir la salut pública, per respondre millor a possibles i constantment anunciades noves epidèmies.

I és, efectivament, més necessari que mai analitzar els problemes crònics de la prestació pública de serveis sanitaris, com són les greus mancances d'accessibilitat per als pacients, el *burnout* dels sanitaris i la sostenibilitat econòmica sense mecanismes de mercat que alineïn oferta amb demanda als preus més assequibles possible; tot plegat extraordinàriament agreujat com a conseqüència de la pandèmia i de les terribles restriccions imposades. ■

encontramos el
mejor talento

en perfiles
de salud.

randstad
healthcare.

